

עבודות חדשות, דינה שנהב, גלריה נגא, תל אביב

קללת מידאס, כל מה שדינה שנהב נוגעת בו בתערוכתה החדשה נהפך לחיזיון מפוסל, מכושף, של מראות סימבוליים שבין המציאותי למיתי, החילוני לדתי. חומר הגלם העיקרי של שנהב (לכל אורך הקריירה שלה) הוא ספוג גולמי נקבובי כאלמוג, רך וקשה, שלעתיים היא צובעת ולעתיים לא. בתודעה הקולקטיבית נצרבו מראות מלחמות לבנון והאינתיפאדה ששנהב יצרה בטכניקת פסיפס, תלי חורבות, ערים שרופות עד היסוד. המתח שבין העתיק וההיסטורי לכאורה למציאות העכשווית המדממת, ביצירתה של שנהב, יוצר פרספקטיבה היסטורית של מחזורית אלימה. עתה שנהב מתמסרת לפריבילגיה של מאסטריט שהגיעה לשליטה מלאה במדיום, והיא מתמסרת לו בוירטואוזיות מרהיבה ללא משקלות הזמן והמקום. אך גם כאן אורבת הסכנה של היפה לשמו

בעומק חלל הכניסה ולאורך כל הקיר הרחוק נמתח שולחן מאורך מכוסה מפת קטיפה ארגמנית כבדה ובוהקת. על השולחן שנהב גילפה מספוג גולמי צהבהב סעודת נשף מלכותית עד לפרט האחרון. זו הסעודה האחרונה מהתרבות הנוצרית רגע לפני הבגידה והצליבה, סעודת החתונה של גברת הטירה הדיקנסית שחתנה לא הגיע, שולחן הפסח במרתפי האנוסים שנתפסו בקללתם — קרן השפע שהיתה לקללה, מפוחלצת בחיק היופי הבלתי אכיל.

כשניצבים בעברו השני של השולחן רואים על הקיר שמנגד, מבעד למטעמי הארוחה, את הטריפטיכון "ציורים" — מראות אש ועשן בחיקו של לילה חסר מנוחה, אש מהפכנית כנגד שלוות הבורגנים, מראות מומסים אל תחילתה של סכימטיות מופשטת. אם מתבוננים מקרוב מבחינים שהחזיונות עשויים מחרוזים צבעוניים מודבקים המתפרקים לפיקסלים ממשיים הניתנים למישוש, במתח שבין מלאכת היד ופתיינות החרוזים לנפיצות הנושא. נדמה שה"ציורים" מנסים לחרוג מעצמם, לרגש, אך הם נשארים מסוגרים בתוך עצמם.

החדר העליון נהפך לבקתת ציד בקרחת יער. קירותיה נצבעו שחור, להבליט את התפאורה שבקידמתה, להעצים את הפרטים. שנהב גילפה מספוג גולמי צהבהב את כל מרכיבי התפנים הזה, שהוא אגדה ומציאות כאחד. שחור הקירות מעניק לעתים למרקם הספוג תחושה של בהט. הפרט היחיד המצליח לחמוק מתחושת התפאורה הוא העופר המושלך וסכין חדה נעוצה בבטנו, כשה המוקרב לעולה. שנהב נוגעת כאן באחד משורשי הרוע של התרבות האירופית הטמון בסיפורי האגדות החוזרים אל הרובד הפראי הקדמון, המפתים כל כך הרבה יוצרים ישראלים כמותרות שאנחנו יכולים-לא-יכולים להרשות לעצמנו.